

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 675²

Κυρ. Γ' Νηστ.-Σταυρ/σεως (Μάρκ. 8,34 – 9,1)
7 Ἀπριλίου 2024 (1999)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἐχθροὶ καὶ τὸ ὄπλο

«Ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Μάρκ. 8,34)

Κάτι πολὺ περίεργο, ἀγαπητοί μου, λέει τὸ σημε-
ρινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μάρκ. 8,34 – 9,1). Θὰ προσπαθῶ
μὲ ἀπλᾶ λόγια νὰ σᾶς δώσω νὰ τὸ καταλάβετε.

Λέει ὅτι ὅσοι ἔχουν βαπτισθῆ εἰς τὸ ὄνομα τῆς
ἀγίας Τριάδος, εἶνε δηλαδὴ **Χριστιανοί**, ὅλοι αὐ-
τοὶ εἶνε **στρατιῶτες**. Στρατιῶτες ὄχι σὰν αὐτοὺς
ποὺ βλέπουμε στὶς παρελάσεις. Διαφέρει ὁ
στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες
τῶν ἐπιγεῖων κρατῶν.

Στὴ στρατιὰ τοῦ Κυρίου μας προσκαλούμεθα
ὅλοι νὰ καταταγοῦμε, ἀπὸ τὸ μικρὸ παιδάκι μέ-
χρι τὸν ἀσπρομάλλη γέρο. Κάνει σήμερα μ' ἄλ-
λα λόγια ὁ **Χριστὸς μας γενικὴ ἐπιστράτευσι**.
Μᾶς καλεῖ ὅλους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μαύρους
καὶ ἄσπρους, κόκκινους καὶ κίτρινους, νὰ γίνου-
με στρατιῶτες του καὶ νὰ ὑποταχθοῦμε στὸ βα-
σίλειό του. Μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι ἡ ἐπιστρά-
τευσις αὐτὴ **δὲν εἶνε ὑποχρεωτικὴ**.

Μποροῦσε ὁ Χριστὸς καὶ εἶχε δικαίωμα νὰ
μᾶς πάρη ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ νὰ μᾶς βάλῃ βιαίως
στὴν Ἐκκλησία. Δὲν τὸ κάνει αὐτό· **σέβεται τὴν
ἐλευθερίαν** μας. Μᾶς ἀφήνει νὰ διαλέξουμε· ἢ νὰ
πᾶμε μαζί του ἢ νὰ πᾶμε μὲ τὸν διάβολο. Βάζει
μπροστά μας τὸ νερὸ καὶ τὴ φωτιὰ καὶ μᾶς λέει·
Διαλέξτε· ἂν θέλετε, βάλτε τὸ χέρι σας στὸ νερὸ
καὶ θὰ δροσισητε, ἂν θέλετε βάλτε τὸ στὴ φω-
τιὰ καὶ θὰ καητε (βλ. Σ. Σειρ. 15,16). Εἶστε ἐλεύθεροι. Γι'
αὐτὸ ἔτσι ἀρχίζει τὸ εὐαγγέλιο· «*Ὅστις θέλει ὀ-
πίσω μου ἀκολουθεῖν...*», ὁποῖος θέλει (Μάρκ. 8,34).
Δὲν ἀναγκάζει κανέναν ἀπολύτως ὁ Χριστὸς.

Στρατιῶτες λοιπὸν εἴμαστε. Ἀρχηγὸς μας εἶ-
νε ὁ Χριστὸς. Σάλπιγγά του εἶνε τὸ ἱερὸ Εὐαγ-
γέλιο. Καὶ μᾶς καλεῖ σ' ἓνα **πόλεμο** ἱερὸ καὶ ἅγιο.
Νὰ πολεμήσουμε τοὺς ἐχθρούς μας. Ποιοὶ εἶνε
οἱ ἐχθροὶ μας;

Περίεργοι οἱ στρατιῶτες, περίεργος ὁ Ἀρχη-
γός, περίεργα τὰ σαλπίσματα, ἀλλὰ περίεργοι
καὶ **οἱ ἐχθροί**. Κανεὶς δὲν φαντάζεται ποιοὶ εἶνε.
Ὁ Χριστὸς λέει· Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς δὲν εἶ-
νε ὁ γείτονας· δὲν εἶνε οἱ Τοῦρκοι, οἱ Βούλγα-

ροι ἢ δὲν ξέρω ποιοὶ ἄλλοι. Ὁ μεγαλύτερος ἐ-
χθρὸς εἶνε πολὺ κοντὰ μας· εἶνε **ὁ ἑαυτὸς μας**.
Ναί, ὁ ἑαυτὸς μας, δηλαδὴ οἱ κακίες καὶ τὰ πά-
θη μας· αὐτὰ εἶνε ποὺ μᾶς καταστρέφουν.

Δὲν πᾶνε πολλὰς ἡμέρας ποὺ ἓνα χωριὸ ξύ-
πνησε ἀνάστατο. Κανεὶς δὲν πῆγε στὴ δουλειά.
Συνέβη δυστύχημα ποὺ δὲν εἶχε ξαναγίνει. Βρῆ-
καν μέσα σ' ἓνα σταῦλο ἓναν ἄνθρωπο κρεμα-
σμένο. Ποιὸς τὸν κρέμασε; Ὁ ἐχθρὸς του; ὁ γει-
τονάς του; Ὁχι· ὁ ἑαυτὸς του. Ἔδεσε ἓνα σχοι-
νὶ καὶ κρεμάστηκε. Γιατί κρεμάστηκε; Γιατί ἀπὸ
νέος πήγαινε στὶς ταβέρνες. Ἔγινε ἀλκοολικός,
μέθυσος. Δὲν μποροῦσε νὰ ζῆσῃ χωρὶς κρασί.
Μιὰ μέρα, μεθυσμένος πολὺ, ἀντὶ νὰ βάλῃ στὸ
ποτήρι κρασί, ἔβαλε νέφτι· καὶ ἔκαψε τὸ λάρυγ-
γά του. Ἔκανε ἓνα χρόνον στὰ νοσοκομεῖα. Δὲν
μποροῦσε πιά νὰ μιλήσῃ· ἡ φωνὴ του μόλις καὶ
μετὰ βίας ἀκουγόταν. Δὲν μποροῦσε νὰ φάῃ
μπουκιά· ἔγινε πολὺ λεπτὸ καὶ εὐαίσθητο τὸ λα-
ρύγγι του. Μόνο γάλα, σὰν μικρὸ παιδάκι, μπο-
ροῦσε νὰ πάρῃ. Ἔζησε ἓνα - δυὸ χρόνια. Βλα-
στημοῦσε τὰ θεῖα, μικροὺς καὶ μεγάλους. Ζοῦσε
παράνομα μὲ ξένες γυναῖκες. Ἐκκλησία δὲν πα-
τοῦσε. Στὸ τέλος, ἀπελπισμένος σὰν τὸν Ἰούδα,
πῆρε σχοινὶ καὶ **κρεμάστηκε**. Ποιὸς τοῦ ἔφταιγε;
ποιὸς τὸν κρέμασε; Ὁ ἑαυτὸς του.

Ἐνα ἄλλο πάλι χωριό, τὴ νύχτα, στὴ μιάμιση ἢ
ῶρα, ἀναστατώθηκε. Τ' ἀκοῦτε; Ἄν μᾶς φωνάξῃ
τὴ νύχτα ἡ Ἐκκλησία γιὰ προσευχή, ποιὸς ἔρχε-
ται; Ἄλλ' ὅταν τὰ μεσάνυχτα φωνάξῃ ὁ διάβο-
λος, πλήθη τρέχουν στὶς ταβέρνες καὶ τὰ νυχτε-
ρινὰ κέντρα, ποὺ φύτρωσαν σὰν τὰ μανιτάρια
πάνω στὴν κοπριά... Στὴ μιάμιση ἢ ῶρα λοιπὸν
ἀναστατώθηκε τὸ χωριό. Βγῆκαν ὅλοι ἔξω. Τί ἔ-
γινε; Λογομάχησαν δύο, ἐκεῖ ποὺ κάθονταν, καὶ
ὁ ἓνας ἔβγαλε τὸ μαχαίρι, τὸ ἔμπηξε στὴν καρ-
διὰ τοῦ ἄλλου καὶ **τὸν ἄφησε νεκρό**. Τώρα τὸν
κυνηγαί ἡ ἀστυνομία...

Ποιὸς λοιπὸν εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς
μας; Ὁ ἑαυτὸς μας, οἱ κακίες καὶ τὰ πάθη, ποὺ
ἔχουμε ὅλοι μέσα μας.

Ἄλλος ἐχθρός, πού ἔχουμε, εἶνε ὁ **κόσμος**. Ποιός κόσμος; Γιὰ παράδειγμα, ἕνας ἄντρας πού δὲν πιστεύει. Ἦρθε κάποτε μιὰ γυναίκα καὶ μοῦ λέει·

–Δὲν ἀντέχω πιά. Ὅλα τὰ ἐλαττώματά του τὰ ἀνέχομαι, μὰ αὐτὸ δὲν τὸ ὑποφέρω. Δὲν μ’ ἀφήνει νὰ πάω στὴν ἐκκλησία. Δὲν μ’ ἀφήνει νὰ κάνω προσευχή. Μόλις δῆ νὰ προσεύχωμαι, βλαστημάει τὸ Χριστό. Μιὰ μέρα, πού μὲ εἶδε νὰ κάνω προσευχή, πῆρε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ τὴν ἔκαψε...

Κόσμος λοιπὸν εἶνε ὁ σύζυγος πού θέλει νὰ ξερριζώσει ἀπὸ τὴ γυναίκα του τὴν πίστι στὸ Θεό. Κόσμος εἶνε ἡ γυναίκα, ἡ ἀνήθικη καὶ διεφθαρμένη, πού μπαίνει ἀνάμεσα στὰ ἀντρόγυνα καὶ τὰ χωρίζει. Μιὰ μέρα ἦρθε στὴ μητρόπολι μιὰ ἄλλη γυναίκα καὶ μοῦ λέει·

–Εἴκοσι χρόνια ἔζησα μὲ τὸν ἄντρα μου, μὰ τώρα χωρίζω.

Τὴ ρώτησα, γιατί; Καὶ μοῦ ἀπάντησε·

–Ἦρθε μιὰ τραγουδίστρια ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἄδειασε τὰ πορτοφόλια τοῦ κόσμου καὶ πῆρε καὶ τὸν ἄντρα μου. Πῆγε τώρα στὴ Θεσσαλονίκη μαζί της, γιὰ νὰ φάη τὰ λεφτά, πού ἔκανε μὲ κόπους στὴ Γερμανία.

Κόσμος εἶνε ὁ ἄντρας πού δὲν πιστεύει, κόσμος εἶνε ἡ διεφθαρμένη γυναίκα. Κόσμος εἶνε ἐκεῖνος ὁ γραμματισμένος, πού πῆγε στὸ σχολεῖο, ἔμαθε πέντε γράμματα, καὶ πάει στὸ χωριό, ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ λέει, ὅτι δὲν πιστεύει.

Κόσμος εἶνε ὅλα ἐκεῖνα πού μᾶς σπρώχνουν στὴν ἁμαρτία καὶ τὸ κακό.

Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ὁ κόσμος μᾶς ἔσπρωχνε στὸ Θεό. Τώρα ὁ κόσμος μὲ τὰ ραδιόφωνα του, μὲ τὶς τηλεοράσεις του, μὲ τὰ αἰσχρά του τραγούδια, μὲ τοὺς ἔξαλλους χορούς καὶ μ’ ἄλλα παρόμοια μᾶς σπρώχνει μὲ χίλια χέρια στὸν διάβολο, στὸ κακό καὶ στὴν ἁμαρτία.

Λοιπὸν, ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ. Θέλεις νὰ καταταγῆς στὴ στρατιὰ τοῦ Χριστοῦ; Θέλεις νὰ εἶσαι Χριστιανός; Θὰ προσπαθήσης νὰ ξερριζώσεις **τὸ κακὸ πού εἶνε μέσα σου**, πού εἶνε στὸ σπίτι σου, πού εἶνε δίπλα σου.

Ἐπαναλαμβάνω. Ἐχθρός μας ἡ σάρκα, πού θέλει σὰν τὸ γουρούνι νὰ κυλιέται μέσα στὶς βρωμιές καὶ τὶς ἀκαθαρσίες. Ἐχθρός μας ὁ ἄπιστος κόσμος, πού ζητεῖ μὲ κάθε μέσο νὰ μᾶς παρασύρῃ. Ἐχθρός μας τέλος, μέγας ἐχθρός, εἶνε ὁ **διάβολος**.

–Μὰ ὑπάρχει διάβολος; θὰ σοῦ πῆ ὁ ἄλλος. Ἄκου τώρα, στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα νὰ μιλοῦν γιὰ διαβόλους!...

Θὰ μποροῦσα ν’ ἀναφέρω πολλές ἀποδείξεις γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῶν δαιμόνων. Ἄν ὑπάρχη κανεὶς πού ἀμφιβάλλει, ἄς πάη στὴν Κεφαλονιά νὰ δῆ τοὺς δαιμονισμένους, πού ἀφρίζουν. Τοὺς δέχονται μὲ ἄλυσίδες κι αὐτοὶ τὶς σπᾶνε σὰν κλω-

στές. Βλαστημᾶνε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία, λένε πράγματα ἄπρεπα...! Ἄλλ’ ὅταν ἐκεῖ στὸ μοναστήρι βγῆ ὁ σταυρός, ἕνας σταυρὸς ὄχι μὲ ἀσήμι καὶ διαμάντια, ἀλλὰ ὁ σιδερένιος σταυρὸς πού κρατοῦσε ὁ ἅγιος Γεράσιμος καὶ ἀκουστῆ, «*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», τότε οἱ δαιμονισμένοι φωνάζουν «Μ’ ἔκαψες, Καψάλη, μ’ ἔκαψες...», καὶ σπαράζουν σὰν τὰ ψάρια· καὶ βγαίνουν τὰ δαιμόνια.

Λοιπὸν αὐτοὶ εἶνε οἱ ἐχθροὶ μας· ὁ κακὸς ἑαυτὸς μας, ὁ κόσμος, καὶ ὁ διάβολος. Αὐτοὺς πρέπει νὰ πολεμήσουμε, γιὰ νὰ γίνουμε Χριστιανοί.

* * *

Ἄρρηγός μας εἶνε ὁ Χριστὸς, σάλπιγγα τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ **ὄπλο μας**; ὄπλο, πού κάνει θαύματα καὶ ἀσφαλίζει τὸν ἄνθρωπο 100%, εἶνε ὁ **τίμιος σταυρός**. Αὐτὸ τὸ ὄπλο παρουσιάζεται σήμε-ρα, Κυριακῆ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, μπροστὰ στὰ μάτια μας, μέσα στὰ λουλούδια καὶ μέσα στὰ ἀρώματα.

Αὐτὸς ὁ τίμιος σταυρός, πού κρατοῦν ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι· αὐτὸς ὁ τίμιος σταυρός, πού στήθηκε στὸ Γολγοθᾶ κ’ ἐπάνω του χύθηκε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς εἶνε τὸ ὄπλο μας. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄπλο τῶν παιδιῶν, τῶν γυναικῶν, τῶν ἀντρῶν, τῶν ἀσκητῶν, τῶν ἱερέων, τοῦ στρατοῦ μας.

Ναί, ὄπλο παντοδύναμο εἶνε ὁ σταυρός. Καὶ **κάνει θαύματα**. Πότε; Κάνει θαύματα ὁ σταυρὸς πρῶτα - πρῶτα **ὅταν πιστεύης**. Τί πρέπει νὰ πιστεύης; Νὰ πιστεύης, ὅτι Αὐτὸς, πού κρεμάστηκε ἐπάνω στὸ σταυρὸ τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, δὲν εἶνε ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ὁ Χριστὸς, πού ἔχυσε τὸ αἷμα του γιὰ τὴ σωτηρία ὄλων μας ἐπάνω στὸ σταυρὸ, εἶνε Θεός. Τὸ φωνάζουν τὰ λόγια του στὸ εὐαγγέλιο. Τὸ φωνάζουν τὰ θαύματά του τὰ ἄπειρα. Τὸ φωνάζει ἡ ζωὴ του. Τὸ φωνάζει ἡ ἀνάστασί του.

Εἶνε Θεὸς ὁ Χριστὸς. Καὶ ἂν ἐμεῖς δὲν τὸ πιστέψουμε καὶ δὲν τὸ φωνάξουμε, καὶ οἱ πέτρες πού πατᾶμε καὶ τὰ ποτάμια καὶ οἱ θάλασσες καὶ τὰ ἄστρα θὰ φωνάξουν· «*Εἰς ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.).

Πιστεύεις στὸ Χριστό; πιστεύεις ὅπως πίστευαν οἱ ἅγιοι καὶ οἱ μάρτυρες; Τότε ὁ σταυρὸς του θὰ εἶνε ὄπλο πανίσχυρο στὰ χέρια σου. Ἄν ὅμως δὲν πιστεύης, τότε γιατί ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησία;

Ὁ σταυρὸς εἶνε τὸ ὄπλο τοῦ πιστοῦ. Γι’ αὐτὸ σήμερα τὸν παρουσιάζει μπροστὰ μας ἡ Ἐκκλησία μας. Μ’ αὐτὸν θὰ πολεμήσουμε τοὺς τρεῖς μεγάλους ἐχθρούς· τὸν ἑαυτὸ μας, τὸν κόσμο, καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα - τὸν διάβολο.

Θὰ πολεμήσουμε. Καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ τιμί-ου σταυροῦ, θὰ διαπλεύσουμε τὸ ὑπόλοιπο τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς ὅπως θέλει ὁ Θεὸς καὶ θὰ φτάσουμε νικηταὶ στὴν ἁγία Ἀνάστασι.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 860	Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν (Ἐβρ. 6,13-20) 14 Ἀπριλίου 2024 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Εὐλογία Κυρίου

«Ἡ μὴν εὐλονῶν εὐλονήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε»
(Ἐβρ. 6,14)

ΟΛΑ, ἀγαπητοί μου, ὅλα ὅσα ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία, εἶνε ἀνεκτίμητα. Καὶ ἓνα μόνο ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἐφαρμόζαμε, θ' ἀποκτούσαμε φτερὰ ἀγγέλου. Ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸν πλοῦτο θέλω νὰ προσέξετε ἓνα λόγο, μιὰ εὐλογία, καὶ νὰ ἐξετάσουμε, εἴμεθα κ' ἐμεῖς ἄξιοι αὐτῆς τῆς εὐλογίας. Ποιὰ εἶνε ἡ εὐλογία;

Εἶνε αὐτὸ ποῦ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος. «Ἀληθινά», λέει, «σὲ βεβαιῶνω μὲ ὄρκο, ὅτι θὰ σὲ εὐλογήσω καὶ θὰ σὲ πληθύνω» (Ἐβρ. 6,14). Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἀπευθύνεται σὲ ἕναν ἄνθρωπο. Ποίος εἶνε αὐτός; Εἶνε ὁ Ἀβραάμ. Ἔζησε 2.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Κατοικοῦσε στὴν εὐφορωτάτη χώρα τῶν Χαλδαίων, κοντὰ στὰ μεγάλα ποτάμια Τίγρι καὶ Εὐφράτη. Τὰ εἶχε ὅλα ἐκεῖ ἡ χώρα ἦταν πλουσία. Ἀλλὰ ἡ οἰκογένειά του ἦταν ὅλη εἰδωλολατρική. Ἡ μάνα του, ὁ πατέρας του, οἱ συγγενεῖς, οἱ γείτονες, ἡ πόλις, ἡ χώρα του, ὅλοι λατρεύανε τὰ εἰδῶλα. Καὶ μόνο αὐτός, κατὰ μυστηριώδη τρόπο, πίστευε στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐνῶ ἦταν μέσα στὰ πλούτη καὶ τὰ ἀγαθὰ, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ οὐράνια. Ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι! ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φωνὲς τῆς γῆς, φθάνουν στὸν ἄνθρωπο καὶ κάτι ἄλλες μυστηριώδεις φωνές. Ἄκουσε λοιπόν ὁ Ἀβραάμ μιὰ φωνή. Σήκω καὶ φύγε! (βλ. Γέν. 12,1).

Ἔπειτα, μιὰ νύχτα, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς καὶ τὰ ἄστρα λάμπανε, ἀκούει μιὰ ἄλλη φωνή. —Ἀβραάμ, κοίταξε τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ· μπορείς νὰ τὰ μετρήσης; —Εἶνε ἀμέτρητα, λέει ὁ Ἀβραάμ. —Κοίταξε τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης· μπορείς νὰ τὴ μετρήσης; —Εἶνε ἀμέτρητη, λέει ὁ Ἀβραάμ. —Ἔ, ἔτσι θὰ πληθύνω, θ' ἀβγατίσω, τὸ γένος σου· ἀπὸ σένα θὰ βγῆ ἓνας ὀλόκληρος λαός (ἔ.ἀ. 13, 14-

17). Ὁ Ἀβραάμ ἄκουσε τὴν ὑπόσχεσι αὐτῆ ἐνῶ ἦταν ἄτεκνος, δὲν εἶχε παιδί. Ἦταν τότε περίπου 40 ἐτῶν. Δὲν εἶπε τίποτα.

Περάσανε τὰ χρόνια· ἔγινε 50, 60, 70, 80, ἔγινε 100 χρονῶν. Ἡ γυναῖκά του ἡ Σάρα ἔγινε 90 χρονῶν. Καὶ τότε πλέον ἔγινε κάτι ἀπίστευτο. Ἄκουσε μιὰ ἄλλη φωνή. (Τρεῖς φωνὲς ἄκουσε. Ἡ μία τοῦ εἶπε, νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ παλάτια τοῦ πατέρα του. Ἡ δευτέρα ἦταν, ὅτι θὰ σὲ αὐξήσω σὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἡ τρίτη φωνή, πιὸ θαυμαστή)· —Ἀβραάμ, θὰ γεννήσης παιδί (βλ. ἔ.ἀ. 17,16-19). Τ' ἄκουσε ἡ Σάρα καὶ γέλασε. Δὲν πίστεψε. Ποῦ ἀκούστηκε, νὰ γεννηθῆ παιδί ἀπὸ γριά γυναῖκα 90 χρονῶν; Ἄν μπορῆ ἀπὸ ἓνα μάρμαρο νὰ φυτρώσῃ ἄνθος, θὰ μποροῦσε κι ἀπὸ μιὰ γυναῖκα μὲ μαρμαρωμένα τὰ σπλάχνα νὰ βγῆ παιδί.

Καὶ ὅμως βγήκε· γεννήθηκε ὁ Ἰσαάκ. Καὶ ἀπὸ τὸν Ἰσαάκ γεννήθηκε ὁ Ἰακώβ. Καὶ ὁ Ἰακώβ γέννησε τοὺς δώδεκα μεγάλους ἐκείνους πατριάρχας. Καὶ ἀπὸ κείνους αὐξήθηκε τὸ γένος τόσο πολύ, ὥστε ἔγινε σὰν τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο βγήκε ὀλόκληρος λαός. Ὄντως «εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε» (Ἐβρ. 6,14· Γέν. 22,17).

Βγήκανε, βγήκανε! Ἀλλὰ μέσα στὰ τόσα ἐκατομμύρια, βγήκε κατὰ σάρκα καὶ – ποιός; Σκύψτε καὶ προσκυνήστε· Ὁ Χριστός! Ἐνας μακρινὸς ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἄνθος ἀπὸ τὸ πολὺκλαδο δέντρο τῆς ἀβραμιαίας οἰκογενείας.

Ὁ Ἀβραάμ λοιπόν, λόγῳ τῆς πίστεώς του ἀξιώθηκε τῆς εὐλογίας. Ἀλλὰ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ μπορεί νὰ τὴν λάβῃ καὶ κάθε ἄνθρωπος, κάθε σπίτι, κάθε ἔθνος. Κ' ἐσεῖς, ἀδελφοί μου, μπορείτε νὰ γίνετε ἄξιοι τῆς εὐ-

λογίας. Καὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ πλούσιοι καὶ φτωχοί· ὅλο τὸ ἔθνος μας μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄξιο εὐλογίας, ὑπὸ ἓναν ὄρο. Ὅπως ὁ Ἀβραὰμ πίστεψε στὸ Θεό, νὰ πιστέψουμε κ' ἐμεῖς. Ὅπως ἐκεῖνος τὸν ὑπήκουσε, νὰ ὑπακούσουμε κ' ἐμεῖς. Ὅπως ἐκεῖνος ἔδειξε ἄκρα αὐταπάρνησι, νὰ δείξουμε κ' ἐμεῖς. Ὅπως ἐκεῖνος ἐξετέλεσε μέχρι κεραίας τὸ θέλημά του, νὰ τὸ ἐκτελέσουμε κ' ἐμεῖς.

Γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα: **ἐμεῖς εἴμεθα εὐλογημένοι;** Ἦταν κάποτε ἡ γῆ μας εὐλογημένη. Εὐλογημένα τὰ χωράφια. Κάνανε τὸ σταυρό τους οἱ γεωργοὶ καὶ τὸ λίγο χῶμα ποὺ εἶχαν τὸ καλλιεργοῦσαν, τὸ σκάβανε καὶ τὸ πότιζανε μὲ τὸν ἰδρῶτα τους. Καὶ ἓνα ἔσπερναν, ἑκατὸ μάζευαν. Τώρα ἄντε, μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ ἔχεις, νὰ βρῆς τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τότε εὐλογία στὴ γέωργία, εὐλογία καὶ στὴ θάλασσα. Οἱ ψαράδες ἔκαναν τὸ σταυρό τους καὶ ρίχνανε τὰ δίχτυα. Καὶ πρὶν προλάβουν νὰ τὰ ρίξουν γέμιζαν ἀπὸ ψάρια. Εὐλογημένα τὰ χωράφια, εὐλογημένη ἡ θάλασσα, εὐλογημένα τὰ σπιτία. Γιατὶ πίστευαν τὸ Θεό. Διαζύγια δὲν εἶχανε, ἐκτρώσεις δὲν κάνανε. Εἶχαν φόβο Θεοῦ. Καὶ παρ' ὅλη τὴ φτώχεια, γεννοῦσανε καὶ 4 καὶ 5 καὶ 7 καὶ 8 καὶ 10 παιδιά. Ὅλα εὐλογημένα, καὶ τὰ ἀποκαθιστοῦσαν ὅλα.

Εὐλογημένη ἡ χώρα τῆς Ἑλλάδος, εὐλογημένα τὰ σπιτία, εὐλογημένο τὸ ἔθνος. Εὐλογημένοι οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ κυβερνηταί. Γιὰ θυμηθῆτε τὸ γέρο τοῦ Μοριά, τὸν Κολοκοτρῶνη. Μιὰ χούφτα πολεμιστὰς εἶχε, καὶ μὲ σφεντόνες καὶ ξύλα, νὰ μὲ ξύλα καὶ μὲ κοτρῶνια, κυνηγήσανε τὸν Τοῦρκο μέχρι τὰ Ἐξαμίλια.

Μιὰ χούφτα ἤμεθα κ' ἐμεῖς τὸ '12; μὰ ἤμεθα εὐλογημένοι. Δὲν ὑπῆρχαν ζιζάνια· βασιλιάς, πρωθυπουργός, ὅλη ἡ Ἑλλάς ἦταν μιὰ ψυχή. Καί, μιὰ χούφτα, φτάσαμε μέχρι τὴ Σόφια· καὶ μὲ πέντε καράβια μαντρώσαμε στόλο ὀλόκληρο· μὲ ἓνα καράβι τοὺς τσακίσαμε στὰ Δαρδανέλλια. Εὐλογημένο τὸ ἔθνος, εὐλογημένος ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος μας.

Τώρα; Πῶς νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Θεός; Φτειάσαμε σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, μορφωθήκανε τὰ παιδιά μας, μάθανε γλώσσες, πήγανε καὶ στὸ ἐξωτερικό. Μὰ τί νὰ τὰ κάνῃς ὅλ' αὐτά; ἂν δὲν ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ; Πρῶτα, χῶμα ἔπιανε καὶ μάλαμα γινότανε· τώρα χρῆμα πιάνεις, κατάρα γίνεται.

Ἕνας πιτσιρικός σηκώνει χέρι καὶ χτυπάει τὴ μάνα του. Τώρα χιλιάδες ὄρκοι κάθε μέρα.

Δὲν τὸ ἔχει τίποτα ν' ἄρπάξῃ τὴ μπουκιά ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βίπλανοῦ του, καὶ μὲ χίλια χέρια κλέβει τὸ δημόσιο. Βλέπεις τὸν ἄλλο ἢ τὴν ἄλλη, ἓνα ποτήρι γάλα ζητάει ὁ ἄρρωστος, ὁ ἄντρας ἢ ἡ γυναῖκα, καὶ πηγαίνει ὁ σύντροφός του καὶ τοῦ ρίχνει μέσα φαρμάκι νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Βλέπεις τὴν ἄλλη, κοιμᾶται ὁ ἄντρας τῆς, κι αὐτὴ βρέχει τὸ σεντόνι μὲ βενζίνα καὶ τὸν κάνει πυροτέχνημα... Δὲ' σὰς εἶπα τίποτα· τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα ποιό εἶνε; Θεέ μου, πῶς μᾶς ἀνέχεσαι! Ὅτι δὲν περνᾷ ἡμέρα χωρὶς ν' ἀκουστῇ βλαστήμια. Βλαστημᾶνε Χριστό, Παναγιά, ἁγίους, καντήλια, ὅσια καὶ ἱερά. Καὶ μόνο γιὰ τὶς βλαστήμιες θὰ μᾶς ἄξιζε μεγάλη τιμωρία. Τὸ '12 εἶχαμε λίγο στρατό, μὰ δὲ' βλαστημοῦσε οὔτε ἓνας. Γι' αὐτὸ ἓνας στρατιώτης μας κυνηγοῦσε τοὺς Τουρκαλᾶδες, ὅπως τὸ παιδάκι κυνηγάει τὰ γαλιὰ μ' ἓνα καλάμι. Τώρα;

Ὅχι, ἀδελφοί μου, **δὲν εἴμεθα εὐλογημένοι.**

* * *

Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Ὅταν τελειώνει ἡ θεία λειτουργία, ἀκοῦμε τὴ λέξι «εὐλογία». Ὁ παπᾶς μοιράζει σὲ ὅλους ἀντίδωρο καὶ δίνοντάς το στὸν κάθε πιστὸ λέει: «*Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς...*». «*Εὐλογία Κυρίου*». Εἴμεθα ἄξιοι νὰ πάρουμε τὴν εὐλογία; Ὅχι. Πῶς λοιπὸν θὰ γίνουμε ἄξιοι νὰ ἔρθῃ πάνω μας αὐτὴ ἡ εὐλογία;

Ἄς μετανοήσουμε, ἀδέρφια μου. Ἄς ἀλλάξουμε τροχιά. Ἄς ποῦμε στόπι πλεόν στὸν κατήφορο. Ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, ἄς μετανοήσουμε εἰλικρινά. Τότε μόνο θὰ ἔρθῃ ἡ εὐλογία. Ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι παρακαλοῦν νὰ ἔρθῃ πάλι ἡ εὐλογία στὸ φτωχὸ μας τόπο. Καὶ ἂν ἔρθῃ εὐλογία Κυρίου, τότε δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ κανένα· ἄς μᾶς ἀφήσουν ὅλοι. Νὰ ἔρθῃ πάλι ἡ εὐλογία, νὰ εἶνε ὁ Θεὸς μαζί μας. Κι ὅταν ἔχουμε τὸ Θεὸ μαζί μας, κανένα δὲν φοβούμεθα. «*Γνωπε, ἔθνη, καὶ ἠτᾶσθαι, ...ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*» (Ἠσ. 8,9-10). Ἄς ἔρθῃ πάλι ἡ εὐλογία στὸν τόπο μας· νὰ 'νε εὐλογημένα τὰ χωράφια μας, εὐλογημένες οἱ θάλασσές μας, εὐλογημένα τὰ σπιτία μας, εὐλογημένα τὰ σχολεῖα μας, εὐλογημένος ὁ στρατὸς μας, εὐλογημένος ὁ στόλος μας, εὐλογημένοι οἱ ἄρχοντές μας, ὅλα εὐλογημένα. «*Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς, τῇ αὐτοῦ θεῖα χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν*».

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2611

Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν (Μάρκ. 10,32-45)
21 Ἀπριλίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μᾶς χωρίζει ἄβυσσος

«Οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν» (Μάρκ. 10,42)

Ὅσοι, ἀγαπητοί μου, ἐνδιαφέρονται ὄχι γιὰ τὰ θρησκευτικά –τὸ τονίζω–, ἀλλὰ γιὰ τὰ **κοινωνικά, πατριωτικά καὶ πολιτικά** πράγματα τοῦ τόπου μας ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, θά ἔπρεπε νὰ ἔνε σήμερα στὴν ἐκκλησία, ν' ἀκούσουν τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Μάρκ. 10,32-45), γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ μυαλό τους ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο δείχνει τὸ δρόμο μόνο γιὰ τὴν πέρα τοῦ τάφου ζωῆ. Ἀσφαλῶς **τὸ Εὐαγγέλιο** δείχνει τὸν οὐρανό, τὴν αἰώνιο ζωῆ· **δὲν ἀδιαφορεῖ ὁμως καὶ γιὰ τὴν ἐπίγεια ζωῆ**. Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν οὐράνια ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐπίγεια ζωῆ, ποὺ εἶνε τὸ προοίμιο τῆς αἰώνιου ζωῆς καὶ μακαριότητος. Τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπως εἶπε κάποιος, εἶνε ὁ χάρτης τῆς ἐπιγείου καὶ τῆς οὐρανόου πολιτείας. Ἀνεκτίμητα τὰ λόγια του! Ἄν τὰ λίγα αὐτὰ ποὺ εἶπε σήμερα ὁ Κύριος τὰ ἔβαζαν στὴν καρδιά τους αὐτοὶ ποὺ κυβερνοῦν τὸν κόσμο καὶ χειρίζονται τὶς τύχες καὶ τὴν πρόοδο τοῦ λαοῦ μας, ἡ γῆ αὐτὴ θὰ γινόταν παράδεισος.

Τί εἶπε ὁ Κύριος; Ἀφορμὴ ἦταν **ἓνα ἐπεισόδιο**, ποὺ συνέβη στὴν συνοδεία του ὅταν γιὰ τελευταία φορὰ ἀνέβαιναν στὰ Ἱεροσόλυμα.

Καθὼς, δηλαδή, οἱ μαθηταὶ τὸν συνοδεύουν, ὁ **Κύριος τοὺς προλέγει τὰ θλιβερὰ ποὺ πρόκειται νὰ πάθῃ**· ὅτι θὰ παραδοθῆ στοὺς ἐχθροὺς καὶ θὰ ὑπομείνῃ τὰ πάνδενα. Τότε λοιπὸν οἱ δώδεκα, ἀντὶ νὰ συμμεριστοῦν τὰ αἰσθήματά του καὶ νὰ δείξουν συμπάθεια, κατὰ ἓνα περιέργω τρόπο ἐκφράζουν μιὰ νοοτροπία ἐντελῶς ξένη πρὸς τὶς σκέψεις τοῦ Κυρίου.

Τί λένε; **Δὲν μποροῦν καθόλου νὰ δεχτοῦν ὅτι ὁ Κύριος**, ποὺ χθὲς μόλις ἀνέστησε ἀπὸ τὸν τάφο τὸν τεταρταῖο Λάζαρο, μπορεῖ νὰ περιέλθῃ σὲ τέτοια ἀδυναμία ὥστε νὰ καρφωθῆ ὡς κακοῦργος πάνω σ' ἓνα σταυρό, ὅτι **αὐτὸς ὁ παντοδύναμος θὰ φανῆ τόσο ἀδύναμος**. Φανατικοὶ ἐθνικισταί, νοσταλγοὶ παλαιῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὀραματίζονται μιὰ αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία μὲ πρωτεύουσα τὰ Ἱεροσόλυμα θὰ ἔχη στὸ θρόνο τοῦ Δαυῖδ καὶ τοῦ Σολομώντος τὸν Διδάσκαλό τους, βα-

σιλέα παγκόσμιο, ποὺ θὰ ἄρχῃ αἰωνίως ἐπὶ τῆς γῆς μὲ αἴγλη καὶ δόξα κοσμική. Τέτοια σκέπτονται. Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς οἱ δύο ἀγαπημένοι μαθηταὶ του, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, τολμοῦν καὶ τὸν πλησιάζουν μαζί μὲ τὴ μάνα τους (βλ. Ματθ. 20,20). –Κύριε, παρακαλοῦν, σοῦ ζητοῦμε μιὰ χάρι (νὰ ἐκφραστῶ λαϊκά· **ζητοῦν ρουσφέτι** ὅπως σήμερα ἀπὸ κάποιον πολιτικό· κι ἀπὸ ποιόν· ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ δὲν εἶχε *«ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνη»*· Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58). –Τί ζητᾶτε; τοὺς λέει. –Θέλουμε, τώρα ποὺ θ' ἀνεβῆς ἐνδοξος στὸ θρόνο, νὰ μᾶς πάρῃς τὸν ἓνα στὰ δεξιὰ καὶ τὸν ἄλλο στ' ἀριστερά σου. **Ζητοῦν πρωτοκαθεδρίες** δηλαδή, ἀξιώματα, νὰ γίνουν πρωθυπουργοί. Πῶ πω **τί ἄβυσσος χωρίζει τὴ σκέψι τοὺς ἀπὸ τὴ σκέψι τοῦ Χριστοῦ!**

Λυπημένος ὁ Κύριος γι' αὐτὴ τὴν ἀντίληψη τῶν δύο μαθητῶν, αὐτὴ τὴν πτώσι τους, στρέφεται καὶ λέει· –«Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε» (Μάρκ. 10,38)· **κρίμα, παιδιά μου, δὲν μὲ νιώσατε...** Καὶ μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτὴ τοὺς καλεῖ ὅλους καὶ κάνει τὴν ἀκόλουθη ἀνεκτίμητη διδαχὴ.

Ζῆτε τρία χρόνια κοντά μου, λέει· καί, ἐνῶ ἀκούσατε τὰ λόγια μου, δὲν καταλάβατε τὸ σκοπό μου. Ἐγὼ δὲν ἤρθα νὰ στήσω ἓνα βασίλειο ἐπίγειο. Ὁ δικός μου κόσμος διαφέρει ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ἄλλων· ἡ δική μου ἐξουσία εἶνε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἐξουσία ἐκείνων.

Καὶ προχωρεῖ δίνοντας τὴν **εἰκόνα**, τὸ ὑπόδειγμα, **τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτου**.

Γνωρίζετε, λέει, ὅτι οἱ ἡγέτες, γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν, στηρίζονται στὰ **ὄπλα**, στὴ **βία**.

Ὅλοι πράγματι ὅσοι ἀσκοῦν τὴν ἐξουσία, ἀρχαῖοι καὶ σύγχρονοι, μονάρχες καὶ δημοκρατικοί, ἀριστεροὶ καὶ δεξιοί, κόκκινοὶ καὶ γαλάζιοι, ὅλοι ἄρχουν μὲ τὴν πυγμὴ καὶ τὸ σπαθί. Ὁ Ἡρώδης ἔσφαξε 14.000 νήπια· ἓνας αὐτοκράτορας στὴ Ῥώμῃ ἐπνιγε κάθε μέρα στὸν Τίβερι δεκάδες κ' ἑκατοντάδες ἀντιπάλους του. Ἐνας ἄλλος –ἀποφεύγω νὰ πῶ τ' ὄνομά του– κατέλαβε τὸ θρόνο μὲ τὶς λόγχες τῶν πραιτωριανῶν. Ἄλλος αὐτοκράτορας λυπόταν ποὺ ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶχε ἓνα κεφάλι ὡς-

τε με μιὰ σπαθιά νὰ μπορῆ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ! Κ' ἕνας ἄλλος ἦταν τόσο σπάταλος ὥστε ἔπινε κρασί σὲ κούπα χρυσοῦ καὶ ἔχτισε μέγαρο ἀπὸ μάρμαρο νὰ στεγάσῃ – ποιόν· τὸ ἄλογό του...

Ἀφάνταστο τὸ **ὄργιο εἰς βάρος τῶν σκλάβων**. Οἱ πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου καὶ ἄλλα ὀγκώδη μνημεῖα, ποὺ θαυμάζει ὁ κόσμος, εἶνε τεκμήρια δουλείας, τῆς τυραννίας ἐκείνων ποὺ δούλευαν ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ δίχως πληρωμὴ, δικαιώματα καὶ ἀσφάλειες (προνόμια ποὺ τώρα ἔχει κι ὁ τελευταῖος ἐργάτης). Ἐκεῖνοι ζύμωναν μὲ τὰ δάκρυά τους τὸν πηλὸ καὶ τὸ ἄχυρο φτειάχνοντας πλίνθους γιὰ νὰ ἐνταφιαστοῦν οἱ μοῦμιες, τὰ βαλσαμωμένα κορμιὰ τῶν φαραῶ. Παρόμοια συνέβαιναν στὴ Νινευί. Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑλλάδα μὴ νομίζετε ὅτι τὰ πράγματα ἦταν καλύτερα. Καυχώμαστε γιὰ τὴν Ἀκρόπολι καὶ τὸν Παρθενῶνα κ.τ.λ.· ἀλλά, ἀδελφοί μου, ἀνοίξτε τὴν ἱστορία νὰ δῆτε. Ἐδῶ, στὴν κοιτίδα τοῦ πνεύματος, τῶν ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς καλλιτεχνίας, ἂν οἱ ἐλεύθεροι πολῖτες, ποὺ ἔχαν δικαιώματα νὰ ψηφίζουν καὶ νὰ ἐκλέγωνται, ἦταν 20.000, οἱ σκλάβοι ἦταν 400.000. Τί τυραννία! Αὐτὰ ἐννοοῦσε ὁ Κύριος ὅταν εἶπε, ὅτι «οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν τῶν ἐθνῶν», οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες, «κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν» (ἐ.ἀ. 10,42).

Τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα καὶ οἱ θεμελιώδεις ἀρχὲς μιᾶς ἀνθρώπινης πολιτείας (ἐλευθερία, ἀλληλεγγύη, ἀλληλοβοήθεια, δικαιοσύνη...), αὐτὰ ὄχι μόνο ἦταν ἄγνωστα, ἀλλὰ καὶ μυκτηρίζονταν καὶ περιφρονοῦνταν ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο κόσμο. Μέσα λοιπὸν σ' ἕνα κόσμο ποὺ στέναζε κάτω ἀπὸ ὀδοστρωτῆρα ἀπολυταρχίας καὶ δουλείας τῶν παθῶν, ὁ φτωχὸς καὶ ἀκτῆμων Ναζωραῖος –ἀφάνταστο τὸ μεγαλεῖο του– τόλμησε νὰ ὑψώσῃ τὸν τίμιον σταυρό, μὲ τὸ παράγγελμα «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 13,34). Ἔτσι, πάνω στὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου κόσμου, θεμελίωσε τὴ δική του ἀθάνατη βασιλεία. Καὶ μὲ τὴν Πεντηκοστὴ ἔδωσε τὸ πανάγιο Πνεῦμα, κι ἀπὸ τότε νέος ἄνεμος πνέει ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ, ποὺ χαρίζει σὲ ὅλους χάρι καὶ εὐλογία.

Ποιὲς εἶνε **οἱ ἀρχὲς τοῦ Ναζωραίου**; • Πρώτη ἢ **ἐλευθερία**: «*Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν...*», ὁποῖος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ (Ματθ. 16,24. Μάρκ. 8,34). • Ἔπειτα ἢ **ἰσότης**, τὴν ὁποία κήρυξε κατόπιν ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὰ λόγια: «*Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἑλλήν, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἶς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*» (Γαλ. 3,28). • Ἀλλῆ ἀρχὴ εἶνε ἢ **δικαιοσύνη**, τὴν ὁποία σάλπιζαν ἤδη οἱ προφῆτες: «*Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ἠσ. 26,9). • Ἀλλῆ ἀρχὴ τοῦ Ναζωραίου εἶνε, ὅτι ἢ **ἀξία τῆς ψυχῆς** εἶνε μοναδική· ὁ κόσμος ὅλος δὲν ἀντισταθμίζει τὴν ἀξία της: «*τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;*» (Μάρκ. 8,36. Ματθ. 16,26).

Αὐτὰ ὁ Χριστὸς –προσέξτε– δὲν τὰ δίδαξε μόνον,

ἀλλὰ καὶ τὰ **ἐφάρμοσε**: ἔγινε ὄχι μόνο ὁ κήρυκας ἀλλὰ καὶ τὸ πρότυπο τῶν ἀθανάτων αὐτῶν ἀρχῶν. Εἶνε ὁ ἰδεώδης ἡγέτης, «*ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς*» (Πράξ. 3,15) καὶ «*τῆς σωτηρίας*» μας, «*ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς*» μας (Ἐβρ. 2,10· 12,2), στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ προσβλέπουν τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοί.

Ἄλλ' ἀκούω κάποιες βραχνὲς φωνές: –Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε πιὰ ξεπερασμένο· **δὲν σὲ θέλουμε, Χριστέ!** Ἐμεῖς θὰ φτειάξουμε ὄχι παράδεισο ὅπως τὸν θέλεις ἐσύ, ἀλλὰ τὸ δικό μας παράδεισο ἐδῶ στὴ γῆ... Ἐμφανίστηκαν **ὑλισταὶ ἄθεοι**, ποὺ μὲ συνθήματα ἀπατηλά (ἐλευθερία, δικαιοσύνη, ἰσότητα) κατώρθωσαν νὰ παρασύρουν κόσμο καὶ ἔρριξαν μικρὰ καὶ μεγάλα ἔθνη σὲ στρόβιλο αἵματος. Μέσα στὴν ὑλιστικὴ πορεία ξεπήδησαν κυκλώπειοι γίγαντες, «*ὑπεράνθρωποι*». Παραπλάνησαν τὸν κόσμο· **ὑποσχέθηκαν παράδεισο κ' ἔφεραν στὴ γῆ κόλασι**: ὑποσχέθηκαν ἐλευθερία κ' ἔφεραν δουλεία· ὑποσχέθηκαν δικαιοσύνη κ' ἔφεραν σκλαβιά· ὑποσχέθηκαν ἰσότητα κ' ἔφεραν ἀνισότητα· ὑποσχέθηκαν ἀλήθεια κ' ἔφεραν ἀπάτη. Ὁ Καλλιγούλας καὶ ὁ Νέρων ἦταν μικροὶ μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ νέα θηρία ποὺ εἶδε ὁ κόσμος: ἕνα στὴν Ἰταλία, ἄλλο στὴ Γερμανία, ἄλλο στὴ Ῥωσία, ἄλλο στὴν Ἀμερική... Χρειαζοῦνται νὰ περάσουν χρόνια, γιὰ ν' ἀνανήψῃ ὁ πλανήτης ἀπὸ τὴ ζάλη, τὰ τραύματα, τὰ ἐρείπια κάθε πολέμου. Καὶ δυστυχῶς ὁ ἀποστάτης ὑλιστικὸς κόσμος τῆς ἀθείας κλείνει τ' αὐτιά του στὸ εἰρηνικὸ κάλεσμα τοῦ Γολγοθᾶ, ἀκούει μόνο τὰ κηρύγματα τοῦ μίσους κ' εἶνε ἔτοιμος, παρασυρόμενος ἀπὸ ψευδῆ συνθήματα, νὰ πέσῃ σ' ἕνα τελευταῖο πόλεμο, τὸν Ἀρμαγεδῶνα (Ἀπ. 16,16), ποὺ θὰ γίνῃ ὁ τάφος ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

“Ὅσοι, ἀδελφοί μου, ζοῦμε στὸν τόπο αὐτόν, ἄς κλίνουμε σήμερα τὸ γόνυ ἐμπρὸς στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅταν τὸ γένος μας βγῆκε σὲ ἐλεύθερον βίον μέσα ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν προγόνων μας, κάποιοι ἐπισκέφθηκαν τὸν **Κοραῖ** καὶ τὸν ῥώτησαν: –Δάσκαλε, πῶς νὰ θεμελιώσουμε τὸ κράτος μας, γιὰ νὰ ἔχουμε εὐλογία, γιὰ νὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια μας εὐτυχία; Καὶ ὁ Κοραῖς σηκώθηκε, πῆγε στὴ βιβλιοθήκη του, πῆρε τὸ **Εὐαγγέλιο** καὶ λέει: Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ὁ καταστατικὸς χάρτης, τὸ σύνταγμα, ὄχι μόνο τῆς ἐπουρανίου ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιγείου πολιτείας.

Ἄν εἶχαμε κυβερνηθῆ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ἢ Ἑλλάδα θὰ ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτυχημένα κράτη τοῦ κόσμου. Δυστυχῶς δὲν βάλαμε θεμέλιο τὸ Εὐαγγέλιο ἀλλὰ ἄλλα διδάγματα τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ξένα πρὸς τὸν πολιτισμὸ καὶ τὶς ἀρχὲς μας. Ἄν μπῆ **θεμέλιο τὸ Εὐαγγέλιο** τοῦ Χριστοῦ, τότε χαρὰ στὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια σας. Μόνο ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶνε ὁ εὐλογητὸς Κύριός μας· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2612

Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18)
28 Ἀπριλίου 2024 πρωὶ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Ὡσαννά» ἰσόβια, ὄχι τῆς στιγμῆς

«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ» (Ἰω. 12,13)

Φτάσαμε, ἀγαπητοί μου, στὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς· σήμερᾳ εἶνε **Κυριακὴ τῶν Βαΐων**. Ποιά εἶνε ἡ σημασία τῆς Κυριακῆς αὐτῆς γιὰ τοὺς Χριστιανούς; Αὐτὸ θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐξηγήσω.

Ζοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Εἴμαστε ἄραγε δυστυχεῖς ἢ εὐτυχεῖς; Εὐτυχισμένος ἢ δυστυχισμένος γίνεται ὁ ἄνθρωπος ὄχι γιὰ τὴν ζῆσὲς μιᾶς ὀριζόμενης χρονικῆς περιόδου τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ ἀναλόγως τῆς στάσεως ποὺ παίρνει ἀπέναντι στὴν πίστι μας. **Πιστεύεις στὸ Χριστό;** πιστεύεις ἕκατὸ τοῖς ἕκατό; Τότε εἶσαι εὐτυχής, ἔστω καὶ ἂν ζῆς στὴ χειρότερη ἐποχὴ. Δὲν πιστεύεις στὸ Χριστό; εἶσαι δυστυχής, ἔστω καὶ ἂν κολυμπᾶς στὸ χρυσάφι, ἔστω καὶ ἂν ζῆς στὴν καλύτερη ἐποχὴ. Ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἐξωτερικὲς συνθηκὲς· τὸ πρόβλημα εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἐσωτερικό, κρίνεται μέσα στὴν καρδιά.

Ἀφήνω λοιπὸν τὴ σημερινὴ ἐποχὴ καὶ θέλω μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας νὰ πετάξουμε στὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Διαβαίνουμε τοὺς αἰῶνες καὶ φτάνουμε σ' ἕνα ἔτος, ποὺ εἶνε τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἔτη ὅλων τῶν αἰώνων· εἶνε τὸ **33 μ.Χ.** Τί συνέβη τότε; Ἐλάτε, ὅσοι ἔχετε καρδιά καὶ πίστι, ἐλάτε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ νὰ δῆτε· «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ... Υἱὸς τῆς Παρθένου*» (ᾠθρ., ἀντίφ. 1ε').

Φτάσαμε λοιπὸν στὰ Ἱεροσόλυμα. Ξένοι ἐμεῖς. Ποῦ νὰ πᾶμε; Εἶνε ἀρχὲς Ἀπριλίου καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐτοιμάζονται νὰ ἐορτάσουν τὴ μεγάλη ἐορτὴ τους, τὸ πάσχα. Κίνησι παρατηρεῖται. **Ἔρχεται, ἔρχεται!...** ἀκούγεται παντοῦ. Ποιὸς ἔρχεται; ῥωτᾶμε κ' ἐμεῖς· κάποιος νικητής, βασιλιάς, στρατηγός; ποιός; Ἔρχεται, φωνάζουν ὅλοι, **ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος!**

Ἀμέσως τὰ μαγαζιά κλείνουν, οἱ γυναῖκες ἀφήνουν τὸ νοικοκυριό, τὰ σχολεῖα σταματοῦν, τὰ παιδιὰ πετοῦν τὰ τετράδια, καὶ ἕνας

λαὸς σύσσωμος, ἀνθρωπο-πλημμύρα ἄνευ προηγουμένου, ξεχύνεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ὅλοι κοιτάζουν νὰ διακρίνουν αὐτὸν ποὺ ἔρχεται. Κι ὅταν τὸν ἀντικρῦζουν νὰ πλησιάσῃ, τὰ πλήθη ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν «*Ὡσαννά...*», «*ὠσαννά...*» (Ἰω. 12,13). Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «ὠσαννά»; Εἶνε ἑβραϊκό, σημαίνει ὅ,τι τὸ δικό μας «**ζήτω**». Ζητωκραυγάζουν, καὶ οἱ φωνές τους φτάνουν ὡς τὸν οὐρανό.

Μὰ **ποιὸς εἶνε** τέλος πάντων αὐτός; Τὸν παρατηροῦν τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μεγάλοι, οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ξένοι. Καὶ τί βλέπουν; Δὲν ἔχει τίποτα ἀπὸ τὰ μεγαλεῖα τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου. Κορώνη στὸ κεφάλι δὲν φορεῖ, σπαθὶ στὸ πλάι του δὲν κρέμεται, μεταξωτὰ καὶ πορφύρες δὲν εἶνε ντυμένος· δὲν ὑπάρχει στρατὸς παραταγμένος, δὲν ἤχοῦν σάλπιγγες, δὲν κυματίζουν σημαῖες καὶ μπαϊράκια. Ἀλλὰ τί; Κάθεται πάνω σ' ἕνα πουλαράκι, ἕνα γαϊδουράκι, καὶ τὸν περιστοιχίζουν δώδεκα ξυπόλητοι ψαράδες.

Τέτοια ὑποδοχὴ; Καὶ ἄλλους ὑποδέχθηκαν νωρίτερα τὰ Ἱεροσόλυμα (τὸ Σαούλ, τὸ Δαυὶδ, τὸν Ἑλληνα Ἀλέξανδρο τὸν Μακεδόνα κ. ἄ.)· ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ὑποδοχὴ ξεπέρασε κάθε ἄλλη, σὲ ἕνα ἑκατομμύριο ὑπολογίζεται τὸ πλήθος κατὰ τὸν ἱστορικὸ Ἰώσηπο. **Πρωτοφανὴς συναγερμός.**

Καὶ **τοῦ ἄξιζε! Γιατί;** Κρίνετε μόνοι σας. Ποιὸς ἄλλος εἶπε στὸν ἄνεμο καὶ στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα «*Σιώπα*» καὶ τὸν ὑπάκουσαν (Μάρκ. 4,39); Ποιὸς ἄλλος εἶπε σὲ τυφλὸ «*Ἀνάβλεψον*» κι αὐτὸς εἶδε τὸ φῶς του; (Λουκ. 18,42). Ποιὸς ἄλλος εἶπε σὲ τριανταοχτῶ ἐτῶν παράλυτο «*Ἐγειρε ...καὶ περιπάτει*» κι αὐτὸς ἀμέσως «*ἐγένετο ὑγιής*»; (Ἰω. 5,8-9). Ποιὸς ἔλεγε στὸν λεγεῶνα «*Ἐξελθε*», καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἔτρεμαν τὴν προσταγὴ του; (Μάρκ. 5,8-9,13). Ποιὸς τέλος πῆγε στὸν τάφο, εἶπε «*Λάζαρε, δεῦρο ἔξω*» (Ἰω. 11,43) καὶ ὁ νεκρὸς ζωντάνεψε;

“Ένας υπήρξε ὁ Νικητὴς τῶν αἰῶνων, ὁ Νικητὴς μὲ νῦ κεφαλαῖο· διότι ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀπὸ τὸν μέγα Ἀλέξανδρο μέχρι τὸ Ναπολέοντα καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλο, ὅλοι νικήθηκαν ἀπὸ τὸ θάνατο· ἐνῶ ὁ Χριστὸς πάλεψε μὲ τὸ χάρο καὶ νίκησε τὸ θάνατο. Γι’ αὐτὸ λοιπὸν τοῦ ἔγινε σήμερα αὐτὴ ἡ μεγάλη ὑποδοχὴ μὲ τὸ «*Ἔσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ*» (Ἰω. 12,13).

Καὶ ὁ Χριστὸς; ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ μιὰ τέτοια ὑποδοχὴ; Ὡ! ἐκεῖνος δὲν εἶνε ὅπως ἐμεῖς, πού μὲ ἐπαίνους καὶ χειροκροτήματα καμαρώνουμε. Ὁ Χριστὸς εἶνε καρδιογνώστης, γνωρίζει τὶς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἄν ἦταν ἄλλος στὴ θέσι του, θὰ θεωροῦσε τὴν ὑποδοχὴ αὐτὴ ὡς τὸ εὐτυχέστερο γεγονός τῆς ζωῆς του. Τί λέει ὅμως τὸ Εὐαγγέλιο· ὁ Χριστὸς «*ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσε*» (Λουκ. 19,41). Κλαίει λοιπὸν ὁ Χριστὸς, τὴν ὥρα πού πρὸς τιμὴν του γίνεται τέτοιος συναγερμὸς;

Γιατί κλαίει ὁ Χριστὸς; Ἐκλαψε, γιατί ἤξερε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ λαοῦ τὴν ἅγια ἡμέρα τῶν Βαΐων, εἶνε προσωρινός. Ὁ λαὸς εἶνε ἄστατος, εὐμετάβολος. Ὑπάρχει ἐνθουσιασμὸς καὶ ἐνθουσιασμὸς, ὑπάρχει φωτιὰ καὶ φωτιὰ. Ἄμα ἀνάψης φωτιὰ μὲ ξερὰ ξύλα ἐλιᾶς, ἡ φωτιὰ βασταίει· ἅμα ἀνάψης μὲ φρύγανα, φουντώνει ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως σβήνει. Ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς εἶνε φωτιὰ ἀπὸ φρύγανα, πού πολὺ σύντομα θὰ πέση. Αὐτοὶ πού φωνάζουν τώρα «*ῶσαννά*», σὲ τέσσερις μέρες, τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, οἱ ἴδιοι θὰ φωνάζουν «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Ἰω. 19,6. Λουκ. 23,21). Νά λοιπὸν γιατί ὁ Χριστὸς τὴν ὥρα αὐτὴ ἔκλαυσε καὶ μετὰ εἶπε ἐκεῖνα τὰ λόγια· «*Ἰερουσαλὴμ Ἰερουσαλὴμ, ἡ ἀποκτένουσα τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξει τὰ τέκνα σου ὡς τὸν τρόπον ὄρνιθων τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθέλησατε!*» (Λουκ. 13,34. Ματθ. 23,37).

Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὰ γεγονότα τῆς σημερινῆς ἑορτῆς.

Ἔρχεται! ἀκούστηκε τότε στὰ καλντερίμια τῆς Ἰερουσαλὴμ, καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ συνήγειρε τὰ πλήθη νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ἁγία πόλι καὶ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Ναζωραῖο ἐρχόμενον ἐπὶ τὸ ἐκούσιον πάθος. Καὶ σήμερα ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀκούγεται πάλι σὲ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους λαοὺς καὶ στὴν πατρίδα μας. Ἀπόψε τὸ βράδυ ὅσοι ἔχουν πίστι καὶ ἀγάπη στὸν Κύριο, θ’ ἀκούσουν στοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας· Ἔρχεται, ἔρχεται ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου, ἔρχε-

ται ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας· «*Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...*» (Μεσονυκτ. τροπάρ.). Μικροὶ - μεγάλοι, ὅλος ὁ λαός, θὰ προῦπανθήσουμε τὸν Βασιλέα τοῦ κόσμου. Θὰ γεμίσουν οἱ ἐκκλησιᾶς σὲ ὅλη τὴν πατρίδα μας· στὴ Μακεδονία, στὴ Θεσσαλία, στὴ Ρούμελη, στὸ Μοριά καὶ στὰ νησιά μας· σὲ ὅλα τὰ ἅγια μέρη, ἀπὸ τὴ Θράκη καὶ τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ μέχρι κάτω στὴν Κρήτη καὶ στὴν Κύπρο, ὅπου ὑπάρχει ἐκκλησία ὀρθόδοξη, θὰ βγοῦν ὅλοι, θὰ γεμίσουν τὶς ἐκκλησιᾶς καὶ μετὰ βαίων θὰ ποῦν τὸ «*ῶσαννά*».

Μένει εὐχαριστημένος ἄραγε ὁ Χριστὸς; Μήπως αὐτὰ τὰ «*ῶσαννά*», πού θ’ ἀκουστοῦν γιὰ λίγο στὶς ἐκκλησιᾶς, ὕστερα παύσουν καὶ σὲ λίγο γίνουν «*σταυρωθῆτω*»; Δὲν ἀρκεῖ τὰ «*ῶσαννά*» ν’ ἀκούγονται μόνο μέσα στοὺς ναοὺς· πρέπει νὰ συνεχίζονται καὶ ἔξω ἀπὸ τοὺς ναοὺς· στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στοὺς στρατώνες, στὰ δικαστήρια, στὴν ἀγορὰ, παντοῦ... Πάσα γῆ ἁγιασθήτω! **Τὸ «ῶσαννά» νὰ εἶνε διαρκές, παντοτεινὸ.**

Θέλετε ν’ ἀκούσετε **ἓνα τέτοιο «ῶσαννά»;** ὄχι ἐβραϊκό ἀλλὰ **ῥωμαῖκο - ὀρθόδοξο**, ὄχι μόνο στὸ ναὸ ἀλλὰ καὶ ἔξω; Ἀκούστε. Τὸ 1822 οἱ Τοῦρκοι πῆγαν στὴ Χίο. Ἐπίασαν τὸ νησί, πῆγαν παντοῦ καὶ κάψανε. Συνέλαβαν δέκα χιλιάδες γυναικόπαιδα καὶ τὰ κατέβασαν στὴν παραλία. Ἐκεῖ ὁ πασᾶς πῆρε τὸν Ἐσταυρωμένο, τὸν ἔβαλε χάμω καὶ τοὺς εἶπε· Οἱ ἄντρες σας χάθηκαν, μείνατε σεῖς αἰχμάλωτοι. Τώρα λοιπὸν, ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἀφήσω στὴ ζωὴ, πατήστε τὸ σταυρό. Σᾶς δίνω διορία μιὰ ὥρα... Πέρασε ἡ ὥρα, γράφει ἓνας ξένος ἱστορικός, ὁ Φραγκίσκος Πουκεβίλ, περιηγητὴς καὶ διπλωματικὸς πράκτωρ τῆς Γαλλίας (1770-1838)· πέρασε ἡ ὥρα! κι οὔτε ἓνα παιδάκι, οὔτε μιὰ γριά, οὔτε μιὰ γυναίκα, δὲν βρέθηκε νὰ πατήσῃ τὸ σταυρό. Δὲν ἀρνούμεθα τὸν Ἐσταυρωμένο! φώναζαν. Καὶ σὲ λίγο δὲν ὑπῆρχαν στὴ ζωὴ· κοκκίνισε ἡ θάλασσα ἀπὸ τὴ σφαγὴ. Μὲ τὸ αἷμα τοὺς εἶπαν· «*Ἔσαννά*», ζήτητὸν ὁ Σταυρός, ἡ Παναγία, οἱ ἅγιοι· **Ζήτητὸν ὁ Χριστὸς!**

Αὐτὰ τὰ «*ῶσαννά*» τῶν προγόνων μας νὰ μείνουν **ἔμβλημα τῆς φυλῆς** μας, γιὰ νὰ πᾶμε μπροστὰ καὶ νὰ ἔνε πάντα ἡ πατρίδα μας ἄστρο φωτεινὸ στὸν κόσμον τοῦτον. «*Ἔσαννά*» καὶ χθές, καὶ σήμερα, καὶ αὔριο! Καὶ ὅσο ἀνατέλλουν τὰ ἄστρα καὶ κυλᾶνε οἱ ποταμοί, τὰ «*ῶσαννά*» νὰ ἠχοῦν ἀπ’ τὴν καρδιά μας.

«*Ἔσαννά*», λοιπὸν, «*εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος